

~~409~~

варя съ Саладина, господаря на сарацинитѣ, за обща борба противъ алеманитѣ.

Дружина зидари получи заповѣдь да изида съ хоро-санѣ и тухли портата на Ксийоксерса.

И докато въ Константинополѣ вземаха мѣрки за уни-щожението на кръстоносцитѣ, въ Нишѣ пристигнаха и пра-теницитѣ на Асѣни и Калопетъръ, съ дарове и писма до могъщия Хохеншауфенъ. Водачъ на посолството бѣ знат-ниятъ и велемѣдъръ князь Белота.

Императоръ Фридрихъ ги прие, заграденъ отъ най-знатнитѣ си рицари. Той помоли любезно пратеника на българския царъ да седне въ негово присѣствие и съ това почиташе и самия български царъ. Белота хвърли из-питателенъ погледъ къмъ господаря на алеманитѣ.

Облѣченъ въ туника отъ желѣзни халки, която поч-ваше отъ главата му, оставяйки открито само лицето, за да стигне до колѣнитѣ, Фридрихъ правѣше впечатление на благъ и мѣдъръ човѣкъ.

Сърдцето на Белота заби бързо и тревожно. Отъ този мъжъ сега завиѣше съдбата на родината му. Съ една дума той можеше да подкрепи борбата на българитѣ и да имъ осигури завладѣното съ толкова кървава бранъ. И съ една дума можеше да остави надеждитѣ имъ да се изпарятъ като росата подъ жаркия слънчевъ лжчъ. Щѣше ли да му повѣрва, щѣше ли да допусне това, за което Белота имаше вече сигурни сведения: отмѣтането на гър-цитѣ отъ договора?

Фридрихъ го гледаше насърчително съ едритѣ си, малко изпъкнали сини зеници. Гѣсти вежди склучваха дѣга надъ правилния му носъ, тънки мустаци ображдаха красивата му уста, докато долната челюсть бѣ обградена отъ гѣста червеникава брада.

Фридрихъ Червената брада!

Князь Белота затвори за мигъ очи, сякашъ не можеше да повѣрва, че се намира предъ всесилния императоръ. Събра всичкитѣ си сили, цѣлата си ловкостъ, цѣлата си убедителностъ. Отново се изправи, поклони се дълбоко три пѣти наредъ, пакъ седна: